

PERIÓDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rais.—Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger 18.

LOS QUE SE 'N VAN.

—Cassimiro, ja ho véus, ja 'l tenim oficial... Y are veurás tú com farà desgracias no més que perque li donguin un grau més.

—Y bè ¿qué vols dir?
—¿Qué vull dir?... Que jo tinch una pòr que 'm mata y que fins que 'm veja lluny, bén lluny de Barcelona no estaré tranquila...

—Pero...
—Res... Tú vols quedarte viudo: sempre ho he cregut que no m' estimavas... ¡Ay y que soch desgraciada!...

—Vaja, calla ¿y are? No 'n parlém més. Demá á l' estació...

—¿Y no tornarem fins que s' haja cantat lo *Tedeum*?
—No tornarem fins que s' haja cantat lo *Tedeum*.

Una abraçada y un petó van ser lo coronament de aquesta escena conjugal. Després va venir alló de fer lo *mundo* y la *maleta*, de anar á can Genové á comprar laudano, á can Martignoli á provehir de vins, licors y fiambres, de arreglaro tot y disposaro tot, y de ficarse al llit per no dormir gracias á la calor y al pensament de tenir de llevarse á quarts de cinch per pendre 'l tren y allunyarse de la ciutat colerisada.

Lo tren va portarlos en quatre horas y mitja á la estació de H, ahont hi havia diligencias per anar á la pintoresca població de A, abrigada per la montanya, sombrejada per las albedas, fertilisada per una riera rumorosa, amanyagada per l' aire fresch y pur de las alturas, y sobre tot sanitosa com cap més de Catalunya.

Durant lo tránsit marit y muller van discutir sobre si anirian á parar á la fonda ó si buscarian habitació en una de las moltas casas de pagés que s' aixecan pels encontorns del poble A.

Ell estava per la fonda, ella al principi per la casa de camp; pero després va transigir, al saber que 'ls Ferreras, una familia coneguda y de rumbo, ocupava en la fonda tres quartos del primer pis.

—Está bè, no 'n parlém més digué la Concha, anirém á la fonda, que no hém de ser menos nosaltres que 'ls Ferreras.

Ja hi son. La fonda de A, com moltas que se 'n troban á Catalunya. Instalació cursi, menjar dissipat y moltas moscas.

Baixan del cotxe, se saludan ab los Ferreras, que com de costum á l' hora d' arribar la diligencia ocupan los balcones del pis primer, entran y demanan un quarto de primer pis.

—No podém servirlos, diu l' encarregat de la fonda: tots están ocupats.

—Donchs dónguinse 'n un de segon pis.

—Idem de lienzo.
—¿Es á dir, exclama D. Casimiro qu' hem d' entornarse'n? Miri que venim per temporada llarga...

—Ja veurá, tot lo més que puch fer per vostés es cedirlos la meva habitació... Jo mentres tant dormiré á la quadra... De aquí dos ó tres dias se desocupará una habitació del segon, que queda per vostés... y esperant uns quants dias més potser podrém conseguirne una del primer... *En fin señores*, que per servirlos se farà tot lo que 's puga, basta que sigan amichs de la familia Ferreras...

D. Casimiro dona las gracias, conmogut fins al fons de l' ánima per aquella mostra de complacencia y acompanyat de la seva estimada esposa puja esglahons y més esglahons fins arribar esbufegant á un quartutxo de las golfas.

Quan se quedan sols, sota teulada, davant de un llit de pots y banchs, marit y muller se miran ab tristesa; pero 's consolan considerant que aquella molestia ne ha de durar més que un parell de dias.

Al anarsen al llit, donya Conxa arrenca un xisclé. Obrir la porta y escaparse de dessota 'l llit tres ó quatre ratolins va ser obra de un instant.

Naturalment, la presencia de aquellas bestioletas no tén res de tranquilizador sobre tot per una senyora. Aixís es que van passar la nit desperts, ab la candela encesa y conversant.

—¿Sabs Casimiro, diu ella, que aquesta fonda no val res?

—No me 'n parlis.
—¿Y quins menjars més dolents!... Sopa aygualida, després unas costellas que tenian un tuf de llana que ab l' olor no més ja pagan... Ay, jo no he tastat res...

—Escolta ¿y recordas aquells ronyons saltats? Semblavan pilotas de goma.

—¿Y aquell biftech?... Un manyoch de cordas de viola... Vaja que jo estich en dejú... No faltava sinó que 'ns fiquessen dintre d' aquesta cofurna plena de ratas perque la festa fos complerta... Ay Casimiro, jo aquí m' hi moriré...

—Pero ¿ahont vols anar santa cristiana, si al poble no hi ha cap més fonda?

—Casimiro, permétem que torni á la meva deria.... Anémsten desseguít á una casa de pagés. Allá al menos estarém aislats, enviarém á comprá al poble y sabré'm lo que menjém. Ademès, tenim un bon repuesto de vins y de fiambres, y entre una cosa y un' altra, y algun plat que 'ns arreglin á la mateixa casa.... Y á propòsit ¿sabs que tinch un gran desitj de menjar escudella de pagés?... Ay Cassimiro, no 'm neguis aquest gust...

—No 'n parlém més: demá buscarém casa. ¿Qué no faria jo per tú, rateta mèva?

—Ay Casimiro, per mor de Dèu no 'm parlis de ratas...

Etc., etc., etc. Aixís va seguir la conversa fins l' endemá al clarejar.

Trobar estada en una casa de camp, sobre tot quan se paga bè no es tant difícil.

Don Cassimiro y donya Concha van ser admesos á can Marrinxo, á rahó de dos *duros diaris cada dia*, pagant una quinzena adelantada, ab la condició de que ademés se contaria tot lo que gastessin de més á més, com oli, vi, carbó, cansalada, verdura y altres articles que hi hagués á la casa. Aixó si, la Marrinxa 'ls cuidaria, 'ls guisaria y faria tots los possibles per complaire 'ls.

—Escollí, va dirlos en Marrinxo molt formal ¿vostés venen de Barcelona?

—Si senyor.

—No portan pas lo cólera?

—Fugi, home, ¿y qu' hém de portar?

—Perque ja veurá, nosaltres podrém ser pobres; pero pobres y tot primer es la salut que res, y si haguessen de dur lo cólera, encare que 'm donguessen dos doblas de quatre cada dia, lo qu' es á casa no hi estarian un' hora.

Don Cassimiro va tranquilisar á n' en Marrinxo. Tant ell com la seva senyora anavan bè de ventre, tenian salut per vendre y no hi havia que temer res.

Vingué l' hora de dinar. No hi havia á la casa més que una taula y 'ls senyors van menjar al costat dels pajesos, sobre unas estovalas de bri ab vions blaus. ¡Quin goig feya la taula ab lo porró de vidre vert y l' pa moreno, orejada pel ventall penjat al sostre!

Donya Concha estava satisfeta.

—¿No veus? deya al seu marit, aquest es lo mèu bell ideal.

—Pero 'ls ulls li brillavan sobre tot quan va compareixe la gran sopera d' escudella de pajes flayrosa y fumejant.

—Cassimiro, li deya ab veu baixa: capassa sò de menjarme 'n tres plats.

—¡Tres plats! ¡Ay infelís! A la primera cullerada donya Concha ja feya una muesa.

—Senyora ¿que no la troba bona aquesta escudella? preguntava en Marrinxo.

—No sè, tèn un regust estrany.

—En efecte, digué D. Casimiro, es una mica amarganta.

—¿Cál ¿Sabs qu' es aixó? Las cols. A Barcelona no menjan cols. Aquí menjém cols, perque aquí las cullim al hort. Las cols verdaderas ja ho son d' amargas ¿entén?

Donya Concha:—Si, pero no obstant aquest regust...

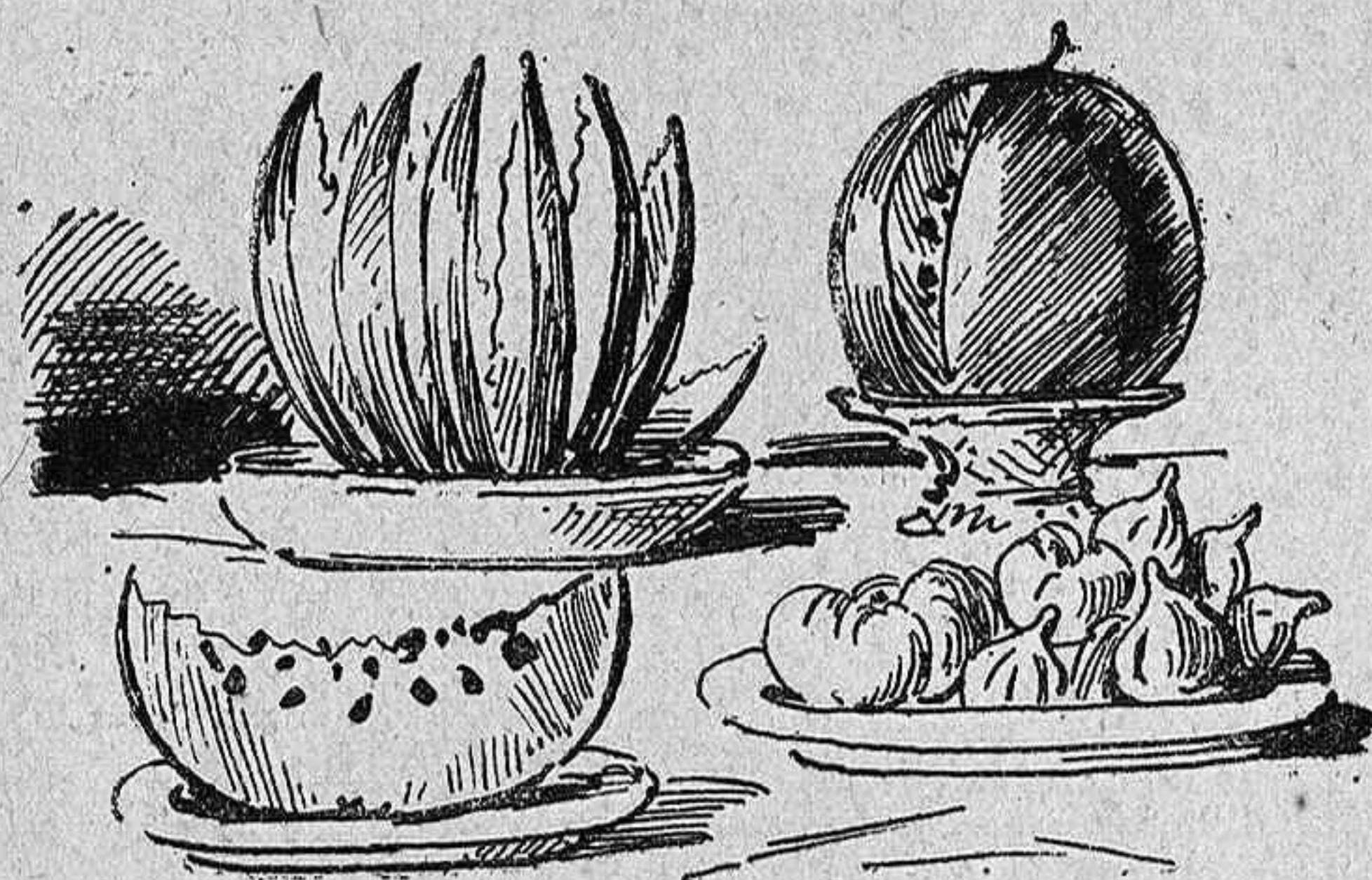
—¿Donchs veu' Jo hi torno.

Y en efecte, va ferse plat novament; pero al pegar

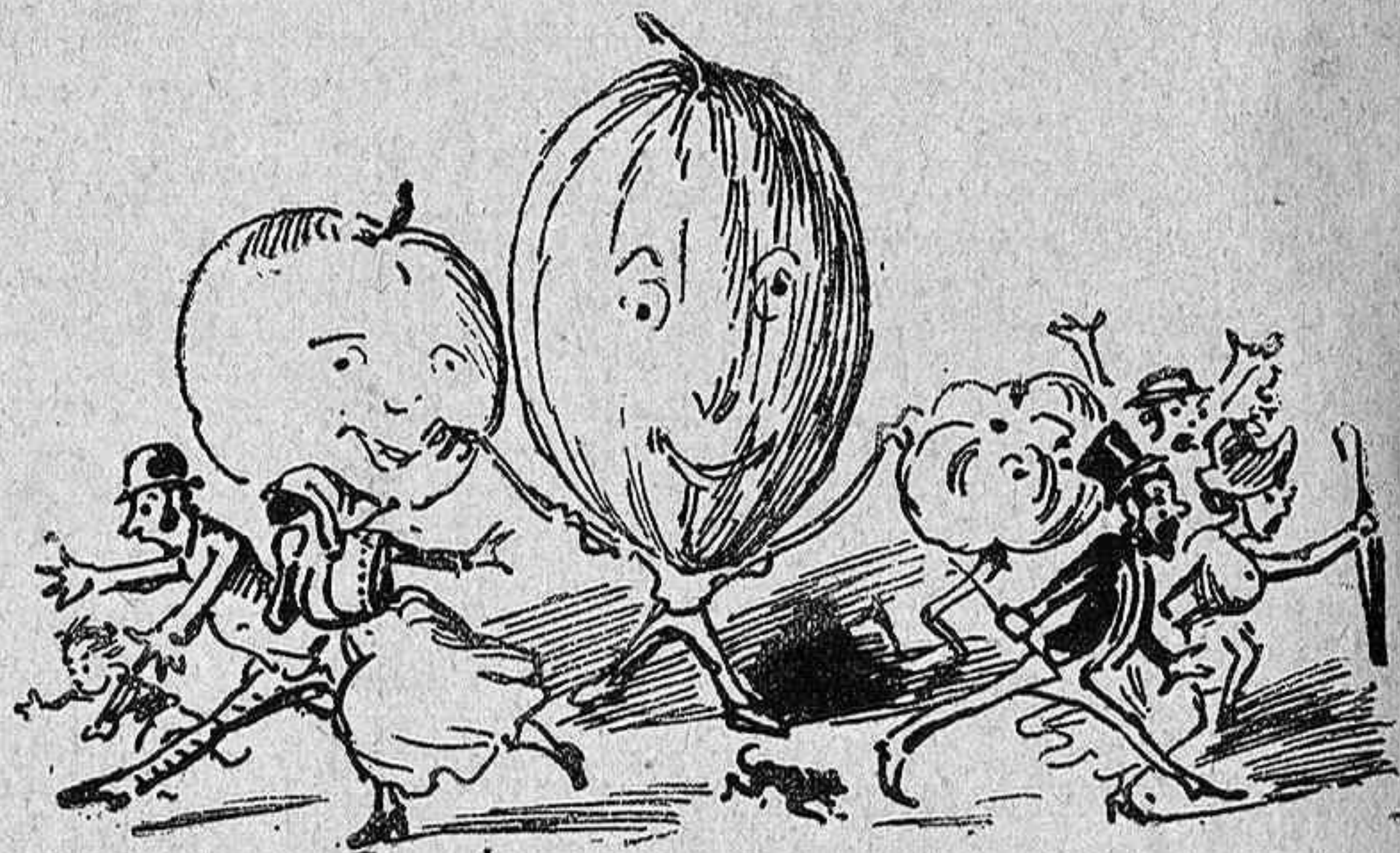
SANFAYNA COLÉRICA.

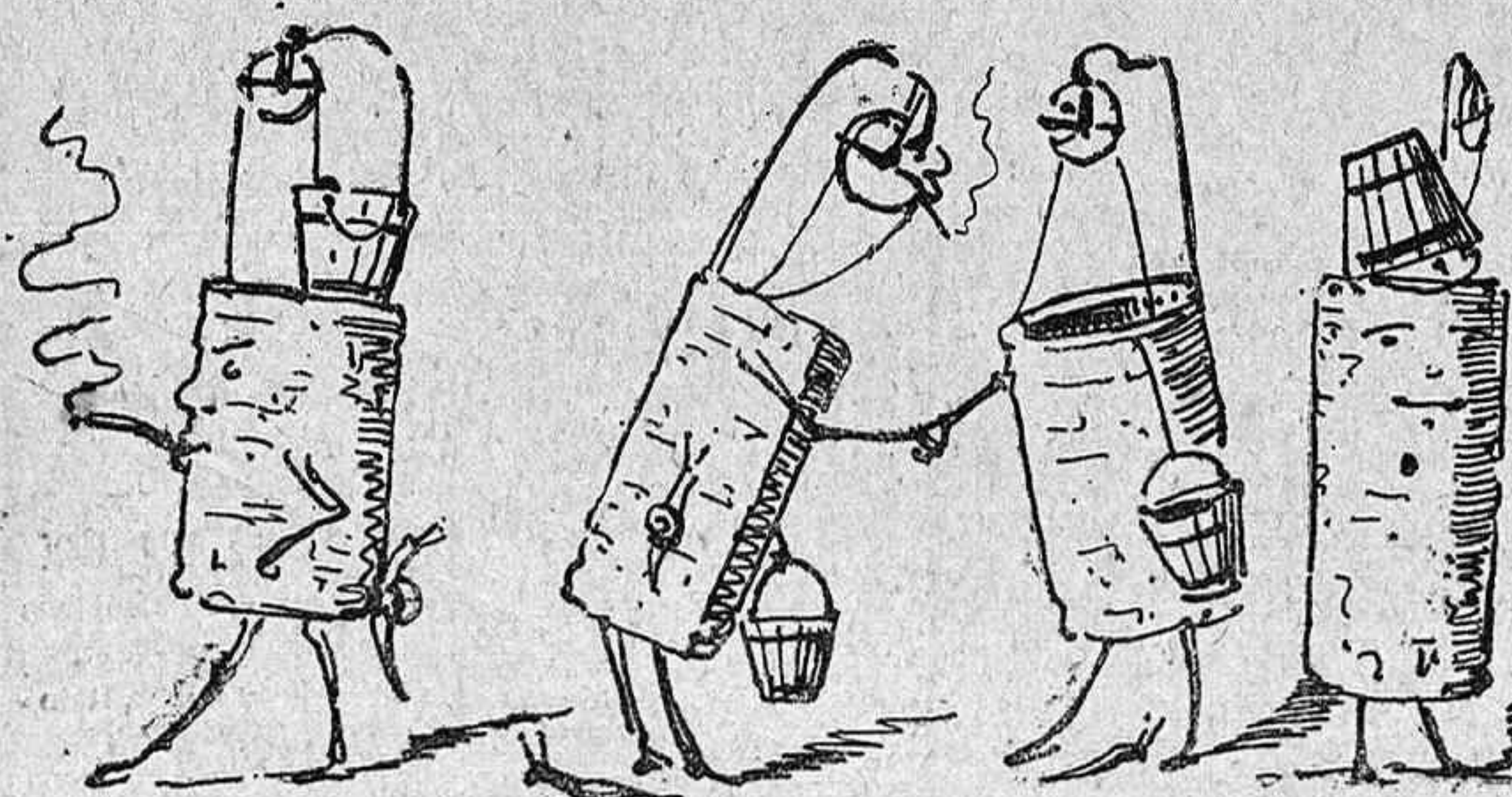
Gran ball de melons y sindrias, organiat en honor del cólera, per haverlos salvat la vida ab la sèva vinguda.

¡Tant gust que 'ns davan avants, quan no hi havia microbis!

¡Y ara tanta por que 'ns fan, quan los veyém á la vora!

A causa de las veus que corran, hasta 'ls pous están de huelga.

Aquest es l' únich que fa negoci.